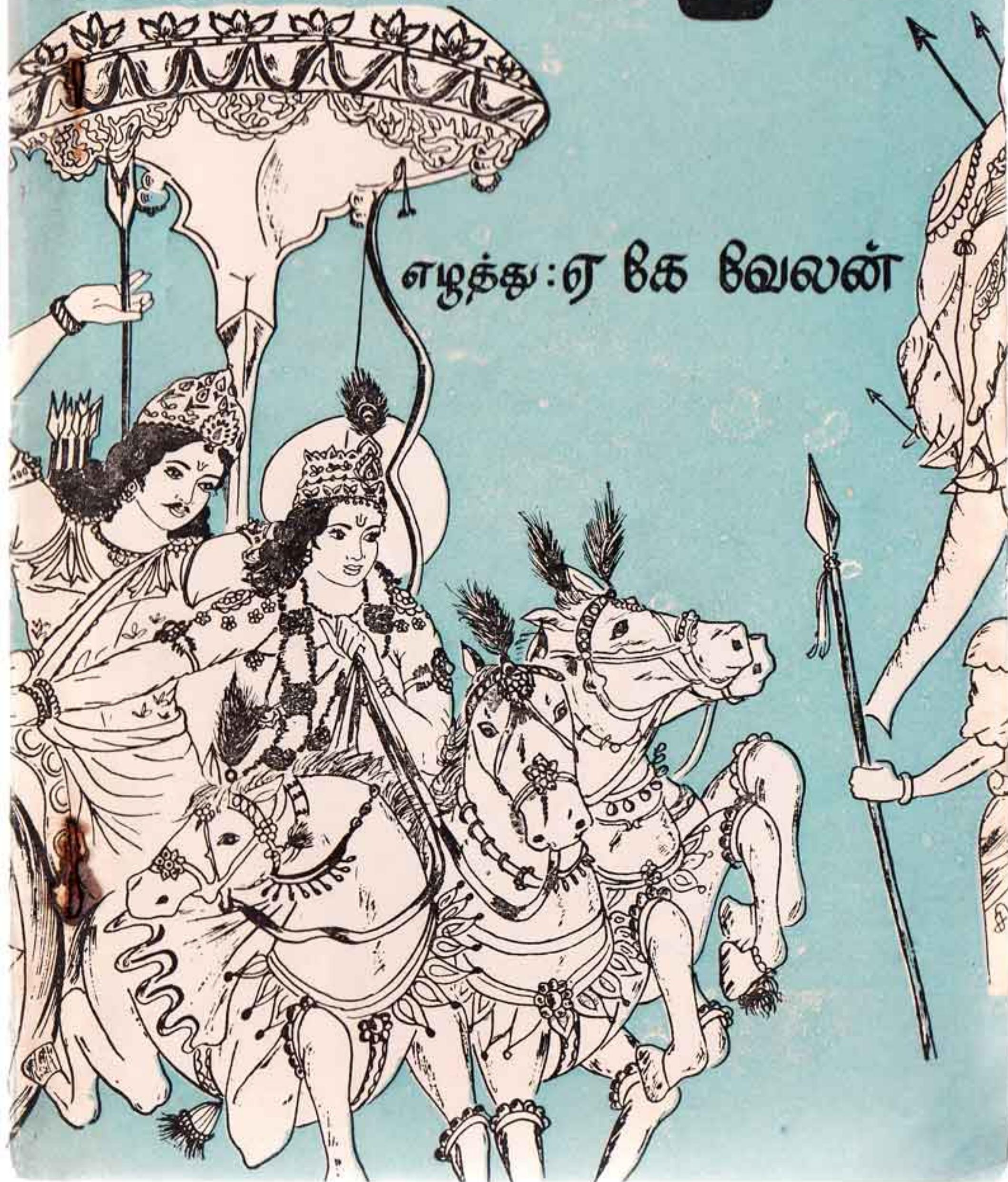

கன்னிமர் கந்தீய

எழுத்து: ஏ கே வெலன்

பிள்ளையார் சூழி

ஓங்காரக் கையனே வெண்பிறைக் கொம்பா
நீலக் கடலில் நீந்தி எழுந்து
மூலக் கனவில் மூண்ட கொழுந்தே
பாரதிக் கிணிய பாண்டித் துரையே
நான் மணி மாலை சூடிய நாயகமே
மணக்குள விநாயகா என்மனத்துள நாயகா
முனி அரையன் மாபாரதம் முடிபோட்டுச் சொல்ல
யனிவரையில் தன்கொம்பெடுத்து வரைந்த தம்பிரானே
ஆலடி அரசடி ஆற்றடி கிணற்றடி
ஊரடி தோறும் உறவாடும் பிள்ளாய்
தாய்க்கு முத்தவனே தந்தைக்கு முன்னவனே
தம்பிக்கும் இளைய தும்பிக்கை ஜையனே
நின்திருத்தாள் போற்றி போற்றி போற்றி.

குருவே துணை

உள்ளிருந்த மணிவிளக்கே குருவே சங்கரா
கொண்டு வந்த வினைகளை நீ அறுக்க வேண்டும்
உள்ளிருந்த தீமைகளை நீ விலக்க வேண்டும்
உள்ளிருந்த மனத்தோடு எனைவாழ்விக்க வேண்டும்
உதியத் தின் ஒளிச்சுடரே; சதுர் மறையின் பெரும் பொருளை
நறுவத்தின் முழுமுதலே; தவஞானத் திருவிளக்கே
நெஞ்சுக்கு உறுதி வேண்டும்
நீணவுக்குத் தூய்மை வேண்டும்
அன்புக்கு அறம் வேண்டும்
அறிவுக்கு வளம் வேண்டும்
நட்புக்கு இனிமை வேண்டும்
நான்மைக்கு ஒளி வேண்டும்
நயாவுக்கு நீயே வேண்டும்
நாஞ்சி மாவடிப் பெரியோய்
உள்ளிருவடிக்குச் சரண் நாங்களே!

என்னுடைய

ஆதிசங்கரர் காலத்தில் நாம் இல்லை. இன்றைய காஞ்சி சங்கரரைக் கண்டு கொண்டிருக்கிறோம். இருபது ஆண்களுக்கு முன் ஒரு சமயம் சென்னையை அடுத்த வானகரத்தில் நம் முனிவர் பெருமான் முகாமிட்டிருந்தார்கள். நானும் ஒரு நாள் வழிபடச் சென்றிருந்தேன். வடபழங்கி ஆண்டவர் கோயில் திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருப்பதைத் தெரி வித்துக் கொண்டேன். பளிச்சென்று “நீ தமிழ்ப் பணி செய்” என்றார்கள். அற நிலைய வாரியத்துக்கு ஒப்புதல் முறிச்சீட்டு எழுதிக் கொடுத்திருப்பதைச் சொன்னேன். பொரிய தூண்களுக்கும் வலிய உத்திரங்களுக்குமான பெரும் பாறைகள் பட்டு மலைக் குப்பத்திலிருந்து வந்து சேர்ந்து விட்டதையும் சொன்னேன். புன்முறுவல் பூத்தார்கள். “முருகன் முடித் துக் கொள்வான்” என்றார்கள். தமிழூப் பற்றியே பேசினார்கள். தமிழோடு என்னை வளர்த்த கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பற்றி விசாரித்தார்கள். அருட்பிரசாதம் கொடுத்தனுப்பினார்கள். ஆண்டுகள் பத்து ஆணபின்னும் ஆரம்ப வேகத்தில் செதுக்கப்பட்ட சில தூண்களோடு திருப்பணி முடங்கிக்கிடந்தது. என் இயலாமையை எழுத்தில் கொடுத்த பின்னரே முருகனுக்கு முன் மண்டபம், கோபுரம் என திருப்பணி கிறப்புற்றது. பின்னும் பத்தாண்டுகள் ஆன பின் னரே நான் தமிழ்ப் பணிக்கு வந்திருக்கிறேன். கிடையின் திரண்ட பொருளுக்கு ஒரு எளிய தெளி வுரயாக, கண்ணன் சொன்னதும் என்னைச் சொல்ல வைத்ததுமே-இந்த கண்ணன் கடுமை.

அன்பன்,
ஏகேஉவலன்

ஓம்

கண்ணன் கருளை

பாரதம் என்று இந்நாடு பெயர் பெற
பாரதம் ஆவதற்கு ஆன முன்னுரை
வாண்டவர் கவுரவர் பகைத்து நின்றபோது
பாரதனுக்குக் களத்திலே கண்ணன் சொன்னுள்ள

கீதை என்னும் ஞானச் செல்வம்
துறவில் பெரிய சங்கரன் பொருள்விரித்தான்
ஞான விளக்கேற்றி ராமானுசன் தேடினான்
மாத்துவரும் யோகரகசியத்தை அலசினார்

சொல்லில் வல்ல பாரதியும் சொன்னுள்ள
வங்கத்து மகாரிஷி பரமஹம்சர்
அரவிந்தர் ராஜாஜி அறிஞர் பலரும்
ஆராய்ந்து எழுதி எழுதிச் சென்றார்

மேலோர்கள் உரைத்தது மெத்த படித்தவர்க்கே
புதிய பரம்பரை புரிந்துகொள்ள
பகவத் கீதைக்கு ஒருவழித்தட்டமாக
கிளந்தமிழில் ஏ கே வேலன் எழுதுகின்றன.

தேவனின் வரக்கைத் தெரிந்து கொண்டபடிக்கு
எதும் பிழையிருந்தால் அதுள்ள பொறுப்பு
ஒரளாவு தெளிவிருந்தால் கண்ணன் கருளை

கிருஸ்துவின் இயக்கத்துக்கு வேதம் பைபின்
இஸ்லாம் மார்க்கத்துக்கு சாஸ்த்திரம் கூர்-ஆன்
புத்தக் கோட்பாட்டுக்கு விளக்கம் தம்மபதம்
இந்து சமயத்துக்கு வேதங்கள் நான்கு

ருக்கு யஜூர் சாமம் அதர்வனம்
இந்த வேதங்களுக்கு விளக்கம் உபநிடதங்கள்
உபநிடத சாரமே பகவத் கீதை

பாரதத்தை ஐந்தாம் வேதம் என்பார்
படுகளத்தில் பொருதழிந்த குருகுலத்தின் கதை
கீதை இடம் பெற்றதால் வேதமானது

சூதாடி நாடிழுந்த பாண்டு மக்களுக்கு
இருக்க வீடும் கொடுக்க மறுத்த
துரியனை மகனைகப் பெற்ற பிழைக்கு
மன்னர் மன்னன் திருதன் வருந்தினை

கிழவனுக்கு களஞ்செல்ல வழியில்லை விழியில்லை
வேதத்தை வகுத்துரைத்த வியாசன் திருவருளால்
களத்துச் செய்திகளை கண்டுரைத்தான் சஞ்சயன்

தெய்வத் திருவருளை ஒருபுறம் நிறுத்தி
மானிட வல்லமையை மறுபுறம் மோதவிட்டு
உண்மைக்கு விளக்கம் தந்த சரித்திரம்

வாழ்க்கை சிலருக்கு விளையாட்டு ஆர்ப்பாட்டம்
வேறு சிலருக்கு சூதாட்டம் போராட்டம்
மற்றும் சிலருக்கு தண்டனை பெருஞ்சுமை

இந்த வேதனைகளுக்கு ஒரு அறை கூவல்
தார்மத்தின் குரல் சத்தியத் சுவடு
யேகை விளக்கம் ஞான மார்க்கம்

விழா முதல் வில்லை புலவனை முன்வைத்து
கார்யாளாயால் சொல்லாமல் சொன்ன போதனை
ஏதும் செல்லாம் — இது பகவத் கீதை

நானை அணிவருக்க ரதவரிசைகள் தொடர
நாம்பாகளின் குளம்படிக்கு காது செனிடு பட
நாயர்களின் வேலூம் வாஞ்சும் சரசரக்க
பார மான் உடல் நெளிய போர்மகள் புறப்பட்டான்
நாம் கேட்கிறம் போர்களம் ஆனது.

சரித்திரம் குருகேட்கிறம் என்று சொல்லும்
நன்மா பெருமான் காண்மைப்பனுக்குத் தேரோட்டினால்

அமுக்கொடி ஆடும் ரதத்தில்
அாசிகளை களத்துக்கு வந்தான்
நாம்பாரிசை ஆனாலும் அந்தப் பகடவரிசையில்
நாம் மிகுந்த பாட்டன் இருந்தான்
நாநிக்குரிய ஆசான்கள் இருந்தனர்
நாம்புக்களே சாவின் தலைவாசலில் நின்றனர்
நாம்பதைப் பயிராக்கி வெற்றியை அறுத்திதடுக்க
நிலம் சிவக்கப் போவதை உணர்ந்தான்.

நாம்வை எழுதின்ற போர் முழுக்கம்
நாமை நொரும் அழுகுரலாய் மூனாதே
நாம்கந்தி வளர்த்து தேவரைத் தொழுத்தார்
நாம்காட்டுத் தீயிடட்டீய நடை போடுவதோ
அந்திருந்த நெஞ்சம் ஆருத புண்ணை
நாம்வைகாண்டு எழுதுவதோ வீரர் சரித்திரம்
நாம்பா மகன் சுடலையில் எரிகின்ற போது
நாம்பா வயிறுகள் பற்றி எரியாதே

நாம்வை செல்வங்களுக்குத் தகப்பண்மார்
நாம்பா கந்தில் என்ற சொல்லும் சுடாதே
நாம்பா வயிறுப் பறித்து ஊர்களை எரித்து
நாம் கடுகாடு ஆன பின்னே

வாழ்வது யாரோ ஆனவது யாரையோ
 கேள்விகள் ஆயிரம் கிளர் ந்து எழுந்தன
 உள்ளம் சோர்ந்தான் உடலும் தளர்ந்தான்
 விழிகள் வெளுத்தன வேதனை பொங்கிற்று
 கையிருந்த காண்மைபம் நழுவிற்று காண்.
 விஜயன் நிலை குலைந்தான் தேர்தட்டில் அமர்ந்தான்

அச்சமோ அர்ச்சனனுக்கு என்றால் இல்லை.
 இச்சைகளை எல்லாம் ஈடேற்றி வைத்த
 அச்சுதன் இருக்கும் போது ஆகாததென்னை
 வீரம் பெரிதென்று வெஞ்சமருக்கு வந்தபின்னே
 ஈரம் சுரந்து விட்டது இதயத்திலே
 நாரணனுக்கு முன்னே ஒரு நரஞக நின்றுள்ள
 நல்லதும் கெட்டதும் இல்லாத ஒருவன்
 விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன்
 எங்குமாய் யாவுமாய் இருக்கின்ற தேவன்
 விதிக்கு விதி எழுதும் வித்தகன்
 சரண்என்ற பேர்க்குத் தான்என்று முன் நிற்பவன்
 இறைமகன் கண்ணன் இளநகை புரிந்தான்.

கண்ணன்

பார்த்தனே கேள்டா பகைக்கும் பழிக்கும்
 அப்பால் நிற்கும் நின் தெய்வம் நான்டா
 விளக்காக நீ எரிந்தால் அதன்வெளிச்சம் நானுவேன்
 நீ வாளைச் சுழற்றினால் அதன் வீச்சாக நானிருப்பேன்

வெற்றியும் தோல்வியும் வீரனே உனக்கில்லை.
 எதிரிகள் உன்னைக் கொன்றால் சொர்க்கம்
 எதிரிகளை நீவென்றால் ராஜபோகம் உண்டு.
 ஆக்கலும் காத்தலும் அழித்தலும் என் பணி,

ஷாம்கள் நானுகின்ற பந்தடா!
 சூரியன் நீலமற்றால் ஏதடா மரணம்?
 சிராம்புவது கண்ணன், சொல்லும் கண்ணாடா
 என்றுவது கண்ணன் என்னங்களும் கண்ணன்
 பந்தடத் துவிடு, பாசத்தை எரித்துவிடு
 பற்றாக கண்துவிடு பற்றுக வில்லினை
 கால்பம் அதிரட்டும் கணைகள் பறக்கட்டும்
 கால்ப பாகவர் கணக்கைத் தீர்க்கட்டும்
 பூர்வம் நீருகின்ற புண்ணியத்தை தொடங்கென்றுண்

நாள்முபன்

நாதவளை மாலவனே எனக்கிணிய மெத்துனனே
 ஸப்பிலடுக்க சொல்லி வைத்த குருக்கள்
 பிருபரையும் துரோணரையும் கொல்லவோ
 சூரமங்கன் பீஷ்மரை வெல்லவோ வீழ்த்தவோ?

நாதா...வில்லை என் தசை ஆடுகின்றது
 சுபாக நிற்பதால் எனக்குரிய பந்துக்கள்
 பாகயானுரோ அவருயிரைப் பறிக்கவோ
 பொறும்புகின்றேன் வேதனைத் தீ சுடுகின்றது.
 சாங்கை அவர்கள் கொல்லினும் ஏற்கின்றேன்
 வெற்றி வேண்டிலேன் இகழ்வைப் பொறுக்கின்றேன்

நிருதரப்பில் எவர் வென்றாலும் தோற்றுலும்
 நிருதலத்தின் பரம்பரைதான் அழிகின்றது.
 சாங்களிக்கடன் இருவருக்கும் பொதுவன்ஞே
 சார்நிறுத்த வழினன புகலுக என்கோலே!

நாள்முரன்

நான்குவிழியவனே எனத்துமை அர்ச்சனு
 சுதாமலி சுகதேவன் அன்று சொன்னுண்

வில்லில் வல்லவர் இருவர் இருக்கலாதாது
ஆதலின் பார்த்தனைக் கொன்று, பாராள்
கர்ணங்கு மணிமுடி சூட்டிக் காண்போம்

பாரதம் நடக்க ஒரு காரணமான
பாஞ்சாலி கூந்தலை களைந்திட வேண்டும்
மற்றுமோர் நிபந்தனை அண்ணலே மணிவண்ண
சிறையிலே பிறந்தனை சிறைவைப்பேன் என்றான்.

சாத்திரம் தெரிந்தவன் சொன்னதைச் சொன்னேன்
குதாடு களத்தில் சூரியரத்து வீரனே
தூதுநான் சென்றபோது நீ சொன்னதென்ன
மானம் பெரிதென்று மார்த்தடியது மறந்தனேயா?

காண்டபன்

தத்துவத்தின் திருவிளக்கே எந்தன் அத்தானே
தூச்சாதனன் துகிலுரிந்த கொடுமை மறந்திலேன்
பாஞ்சாலி அழுத கண்ணீர் வற்றவில்லை.
அன்றுசபை நடுவே நாங்கள் தலைகுனிந்தோம்

வண்ணவண்ணப் புடவையாக நீ வளர்ந்தாய்
என்தலைவி மானம் பிழைத்தாள் உயிர்பிழைத்தோம்
கைமிஞ்சிப் போன பின்னே கைகொடுத்த நீ
குது நடக்குமுன்னே தடுப்பதற்கு என்ன?
கேள்விக்குச் சிரித்தான் கேசவப் பெருமாள்.

கண்ணன்

நட்புக்குப் பெருந்தகை நான் வணங்கும்தோழன்
தெய்வ நினைவன்றி வேறு தெரியாத
ஞேவர் என்மனைக்கு விருந்தாட வந்தார்.
அவருக்கு நான்பாத பூசை செய்திருந்தேன்

கிழமை பாதகம் குதாடி நின்றிருந்தீர்
குதாவாலோ நிங்கள் கருதியிருந்தால்
ஆன்று எது நடந்திருக்காது
குதாவிலீச் சூழ்சி வென்றிருக்காது
அதற்கிலோ நிருமகன் கரத்தை எரிக்க
பிழகு ஏற்றுமல் கேட்டிருக்க மாட்டான்,

ஏற்கிற படைக்க செய்த சபதமடா
குத்து சாரக சூழ்ந்தது அறிக.

குதாவால் பின்னே புலம்புவது அறிவோ
குதாவில் சூழல் சாவில்லை என்பது உன்கணக்கோ
அறிகில்லை உடல்களையே அழிக்கச் சொல்லுகின்றேன்
குத்துவதாதவருக்காக அழுகின்றூய்
குதாவால் இறப்பார் இறப்பவர் பிறப்பார்
குத்துக்கால முடியாத ஒன்றுக்குத் தவிப்பதேன்
குதாவிலோ தாங்கி நிற்கும் தேகம்
குத்து பூதங்களின் கூட்டுறவு
குதாவால் புது அகந்ததயும் சேர்க்கை
குத்துப்போது தனித்தனியே பிரிந்து போகும்
குத்துவிலோ நிற்கிறுந்த ஆண்மாவுக்குச் சாவில்லை
குதாவால் மாற்றும் உடலைப் போன்று
குதாவிலோ ஆண்மா மாற்றிக் கொள்ளும்
குதாவிலோ மானிடம் மட்டும் அன்று
குதாவிலோ மிருக ராசி யனைத்துமே
குதாவிலோ நீ அழுது பயனில்லை
குதாவால் அழுக்குப் படுவதில்லை
குதாவாலும் தோட்டுப் படுவதில்லை
குதாவாலும் புகுந்துவரும் காற்றில் மணமிருக்கும்
குதாவிலோ அளைந்துவரும் காற்றில் அழுக்கிருக்கும்
குதாவால் நிதானம் ஆசை அறிவு
குதாவால் நாள்கும் உடலின் தொழில்கள்
குதாவால் நல்லது ஆயின் புண்ணியமாகும்
குதாவால் ஆழின் பாவம் சேரும்.

உலகப் பொருள்கள் அனைத்தும் இயற்கை
புலனும் புத்தியும் மனமும் அதன் செயற்கை
காரணங்களுக்கு காரணமும் அதுவே
இயற்கையோடு இயைந்து வரும் ஜீவன்
கருமத்தின் சுமையைத் தாங்கி வரும்
ஆக கருமவிதிக்கு யாரும் தப்புவதில்லை.

காண்டபன்

கண்ணு! கர்மவிதி உன்னிலும் பெரிதோ?

கண்ணன்

கர்மவிதி என்பது கடவுள்ள—நியதி
எனையன்றி ஓரளவும் அசைவதில்லை
இயற்கை உயிர் இரண்டுக்கும் தலைவன் நானே
நானில்லாத பொருளில்லை எனக்கில்லாத பெயரில்லை
பூதங்கள் ஐந்துமாகி புத்தி மனம் உணர்வு
எட்டு வகையிலும் இயற்கையில் கலந்திருக்கின்றேன்

காண்டபன்

இறைவனும் நானே இயற்கையும் நானே
இயக்கமும் நானே என்கின்ற உன்னை
ஒப்ப மறுக்கின்ற வாதமும் உண்டு.
கர்ம விதி தொடருகின்ற வழியிடென்ன
உலகம் உணர உணர்த்துக எனக்கு

கண்ணன்

பாவமும் புண்ணியமும் பற்றி வர
யாருக்கு யார்மகன் என்பது கர்மவிதி

அப்பள்ளு போல் மகனிருப்பது தேசதர்மம்
 அறிவால் உணர்வால் ஒத்திருப்பது மனைதர்மம்
 சுனாம் பினியும் வழிமுறையில் தொடரும்
 ஸ்திரவுரி வந்ததடி இந்த வினை என்று
 முதலை நானியர் மொழிந்ததும் உண்டு
 கருவில் மகன் உருவான கதையை
 தாயும் மகறுக்குச் சொல்லத் தகுமோ
 அப்பள் இவனேன்று அன்னையே சொல்வாள்
 போத்திருப் தந்தையை மகன் அறிகின்றான்
 பக்ரியிலை இறைவனை உணர்வதே அறிவு
 இல்லை என்பவன் தன்னையே இல்லை என்கிறான்
 சுதாம் புரியாத நாத்தீக வாதம் அது
 அரிய முடியாததை இல்லை என்பார்
 அரியுக்கு எட்டாததை பொய்யே என்பார்.

அதிருநாளத்துக்கு மேலாக மெய்ஞானம் எதிதன்பார்
 கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்
 மாழுக்கம் என்பது பழக்கத்தின் பழமை
 இப்பற்றக்கை வெல்லும் ஆற்றலே வாழ்க்கை
 அறிவிலும் பெரியதில்லை ஆய்ந்துபார் என்பார்
 அக்காரிலும் பெரிது உணர்வென்பதை உணரார்
 மாணிட...அறிவுக்கு ஓர்எல்லையுண்டு
 எல்லைக்கு அப்பால் இயங்கும் ஓர் இயக்கம்
 அரிய முடியாதாயினும் உணரமுடியும்
 சுனாராது வாது புரிவார் அறியாமை
 எல்லைப் பகைத்து நரகத்துக்கு நடப்பார்.

இல்லை வல்லவிஜூயனே கேளாய்
 அரிவு கொண்டு ஆய்வது விஞ்ஞானம்
 புலாம் புத்தியும் அதற்கான கருவிகள்
 புது புலாமுக்கு ஒரு திறனே புலப்படாதன மிகப்பல
 புலாம் புலப்படுத்துகின்றேன் கேளாய் !

கோத்த மணிச் சரத்துக்குச் சரடு நான்
 நீரிலே குளிர்ச்சி நெருப்பிலே குடு
 மண்ணிலே மணம் விண்ணிலே ரவி,
 இரவிலே நிலவாய் நிலவுகின்றேன்
 ஆண்மையும் அன்பும் அறமும் நானே
 தோன்றி அழிகின்ற மனித குலத்துக்கு
 தோற்றமும் முடிவுமில்லா என்னைத் தெரியவில்லை.

உயிர்களின் பிறப்பனைத்தும் என்னல் ஆனது
 உயிர்கள் அனைத்தும் ஒன்றென உணர்த்தவே
 நீரினத்து மீனுகப் பிறப் பெடுத்தேன்
 நீரிலும் நிலத்திலும் வாழுத் தெரிந்த
 ஆண்மையாக அவதாரம் செய்தேன்
 சாந்தும் சக்தியும் சமமெனக் காட்டவே
 பன்றியாகவும் தோன்றிக் காட்டினேன்
 மானிட உணர்வும் மிருகபலமும்
 ஒன்று திரண்டதே நரசிம்மக்கோலம்
 வாமனக் குள்ளஞாகவும் வந்தேன்
 ஓரடியால் உலகை அளக்கவும் வளர்ந்தேன்
 கடமை ஒன்றே எனது கருத்து
 பந்த பாசத்துக்கு அப்பாற் பட்டவன்
 தந்தையின் சொல்லுக்காகத் தாயைக் கொல்லும்
 துணிவின் தொகுப்பே பரசுராமம்
 நல்ல மகன் நல்ல கணவன்
 நல்ல நண்பன் நல்லவீரன்
 நானெனச் சொல்லும் ராமனும் ஆனேன்
 எனக்கு அன்னன் பலராயன் வணிகன்டா

ஜீமதக்கினி மகனுகப் பிரம்மகுலத்தில்
 தசரதன் மகனுக மன்னர் குலத்தில்
 இடையர் குலத்தில் கண்ணன் ஆனேன்
 மேலாம் சாதிகளுக்கு அறிவு தெளியவே
 நாலாம் சாதியிலும் வளர்ந்து காட்டினேன்

- விடுவில் ஸ்தானில் புதுந்து நடத்துகின்றன
- விடுவில் ஸ்தானின்றேன் சுமக்கவும் செய்கின்றேன்
- விடுவில் ஸ்தானில் ஆரங்கம் நான்றி வேறுல்ல
- விடுவில் ருக்கு சதுரங்கம் ஆடுகின்றேன்

ஒரு மாதாங்கள்

(ஒரு மாதாங்களையே உண் ஆட்டத்து பக்கை நடவடிக்கை நினைவும் நின்ற பின்தீரை நான் ஏனே)

ஒரு மாதாங்கள்

- அதைக்கு நீ ஆட்பட்டனே
- சூரியோதாம் ஒன்றென்பது மறந்தனை
- அதைக்கு நோதாம் நியல்ல தொற்பதும் அவரல்ல
- அதைக்கு நோதாம் நியல்ல கொலைப்பநிவாசும் அவரல்ல
- அதைக்கு செல்லும் அம்புகளை
- அதைக்கு வில் வில்லென்றால் செயற்படுவது உன்கரம்
- அதைக்கு நோக்கிச் செல்லும் மாணிடத்தை
- அதைக்கு விரிவான்றால் நடத்துவது நான்டா
- அதைக்கு விவால்ல ஒருவனும் இல்லை
- அதைக்கு அறிவுக்கு மறு பெயர் மரணம்
- அதைக்கு முடியாத முடிந்த முடிவு.

- அதைக்கு விட்டினும் வேறுல்ல
- அதைக்கு உடல் என்பதுணர்க
- அதைக்கு கொடுரத்திலும் அமரும்
- அதைக்கு விளையும் - விலக்கல்ல
- அதைக்கு போக்கீடு என்றும்
- அதைக்கு கதைத் தொடருமடா
- அதைக்கு விரிவு படுக மகனே தொழிற்படு
- அதைக்கு விளையும் இல்லாது தொழிற்படு

செய்யும் தொழிலே உன்னைத் தொழில் படுத்தும்
 பத்தியமில்லாத வைத்தியம் பலிக்காது
 சத்தியமில்லாத செயலும் சிறக்காது
 செயற்படுவதே வாழ்க்கையின் இயற்றக
 செயலின் பயனைத் துறப்பதே தியாகம்
 புகழ்கருதி நன்மை செய்வார் வணிகராவார்
 தன்னல் மறுப்பு தியாகத்தின் அடித்தளம்
 உலக நடப்பில் உன் செயல் தொடரட்டும்
 நல்லது தீயதென்ற பேதம் உனக்கில்லை.
 உன் மனதை எனதாக்கிக் கொடு
 உன்னில் நானிருப்பேன் என்னில் நீயிருப்பாய்
 காணுகின்ற பொருளில் எல்லாம் தெரிவேன்.

காண்மாபன்

“எங்கும் எதிலும் தெரிகின்ற உனக்கு
 தனித் தனியே கோயில்கள் எதற்கு?”

காண்ணான்

“நினைப்பவர் மனத்திலும் பெரிய கோயில் இல்லை
 ஒப்புகின்றேன் ஆயினும் உரைக்கின்றேன்
 கடல் நீரில் உப்பு கரைந்திருக்கின்றது
 உப்பும் நீரும் உணவுக்குத் தேவை
 ஆயினும் அப்படியே பயன்படுத்துவதில்லை
 கதிரவன் வெப்பத்தால் கடல்நீரைக் காய்ச்சி
 உப்பைத் தனியே உலர்த்தி எடுத்தே
 உணவில் சேர்த்துக் கொள்ளப் படுகின்றது.

அதன் படிக்கே எங்கும் நிறைந்த இறைவனை
 வழிபட, தனியிடம் வகுத்துக் கொண்டார்
 அதுவே கோயில் ஆன்மா லயப்படும்
 ஸாயம் என்பார் ஆலயம் அறிக.

காண்டம் பான்

எல்லாம் வல்லவனே எங்கும் நிறைந்தவனே
உனருளன நீ ஆயிரம் தெய்வம் ஆனதேனே
உள் திருப்பெயர் ஆயிரம் ஆயிரம்தானே

காண்டமான்

தாங்கொயனே எனதருமை நண்பனே அரச்சனை !
உாவா நறில் மிதக்கும் நீரை மேகம் என்பார்
மண்ணுக்கு வரும்போது மழை என்பார்
நிலந்துக்குள் சுரக்கும் போது ஊற்றென்பார்
ஆராரின் ஓட்டத்தில் அதன்பேர் வெள்ளம்
மீஸயில் வழியும் வடிவம் அருஙியடா
உலகின் பெரிய நீர்த்தேக்கம் அலைகடல்
ஏரிதும் ருட்டை கிணறென்று
ஏத்தலையோ பெயர் சொல்லுவார் ஆக
நிறும் நிலைக்குத் தக்க வடிவு கொண்டிருக்கும்
நினைப்பவர் நினைவுக்கு ஏற்பவே
இறைவன் பெயரும் உருவும் பெறுவான்
ஆயிரம் பெயர் ஆயினும் வடிவாயினும்
அலைத்தும் நாரனன் நான் ஒருவனே
இள்ளும் சொல்லுவேன் உன்னையே எண்ணிப்பார்
உள் அத்தை குந்திக்கு நீ மகன்
தருமநுக்குத் தப்பி நகுலனுக்கு அண்ணன்
அபிமண்யுவுக்கு அப்பன் பீஷ்மருக்குப் பேரன்
உள் தமிழகக்குக் கணவர் எனக்கு மைத்துனன்
இள்ளும் உள்ள பேர்க்கு எத்தனை உறவா ?
தெய்வம் உனருயினும் சிந்திப்பவர் கற்பனைக்கே
உறவும் வடிவத்தில் எல்லாம் தொழுவார்
சொல்லுதலும் பொறுத்துக் கடைகள் சொல்லுவார்
இத்துக்கு ஏற்ப மொழிதோறும் பெயர் மாறும்

காண்மபன்

உருவுகள் பலவாயினும் நீ ஒருவனே!
 உறவுகள் பலவாயினும் நானும் ஒருவனே
 உரிமையோ தனிவெறு ஆகின்றது அறிகின்றேன்
 உறவு முறையில் புரியாத முரண்பாடு ஏனோ
 அப்பனுடன் பிறந்தபெண் அத்தை ஆவாள்
 அப்பனுடன் பிறந்தவனே சித்தப்பன் என்பார்
 சித்தப்பன் மகள் எனக்கு தங்கை
 அத்தை மகளோ தாரம் ஆகின்றாள்
 அண்ணன் மகள் எனக்கும் மகளோ
 அக்காள் மகள் மனையாள் ஆவதென்ன?
 உறவுமுரனே உணர்வு முரச்சே?
 என வினவினுண் பார்த்தான் வியந்தரன் கண்ணான்

கண்ணான்

முன்னோர் வகுத்த கணக்கைத் தொகுத்துப்பார்
 வித்து முனைத்து வேர் கொள்ள நிலம்வேண்டும்
 மண்ணின் வளத்துக்கே பயிரும் தழைக்கும்
 ஒரு நிலத்தில் வித்திட்டு மறுநிலத்தில் நடுவார்
 வித்து நாற்றுன மண்ணில் நடப்படுவதில்லை
 அத்தை உன் ரத்தம் வித்திட்ட மாமன் வேறு
 சித்தப்பன் உன்ரத்தம் வித்தும் உன்னினம்
 அக்காள் உன்ரத்தம் அவள் கணவன் வேறுவழி
 அண்ணன் உன்ரத்தம் அவள் வித்து உன்வழி
 ஓரின வித்தின் உறவு தவிர்க்கவே
 கொண்டு கொடுக்க வரன்முறை வகுத்தனர்
 கோத்திர முறை யென்று குறித்தனர் மேலோர்
 ஆயிரம் கூறினேன் அறிவு தெளிந்திலையோ
 அறியாமை பேரிருளில் தடுமாறும் அந்தகனே

ஷாத்தி நிலைச் செந்தது போதுமடா
 அதைக்காத வளர்த்து கவலை கொடுத்து
 ஒத்துக்கா, ஆணிவேர் ஆகும் உணர்வு
 கூட விளையுக்கு கண்ணே மறைத்தும்
 சுதாமலை விறப்பிடம் ஆகும் சிற்றுணர்வு
 கூத்துக்காட்டும் மானத்தை வாங்கும்
 புதுவையாக ருறைத்து புலன்களை அழித்து
 அல்லாற்றாறு நிலை குலைந்து நிற்கவைக்கும்
 அதைமாற்று உணர்வுக்குப்பேர்தான் ஆகை
 அல்லாற்றுக் கெட்கும் அதுவே வழித்தடம்

நாள்கால பஞ்ச

ஷாத்தி விதன்று அறிக்கையிடும் பெருந்தகையே
 விளாவுபந்தில் நீ ஆடிய ஆடல் என்னவோ?

நாள்கால ஏரா

ஷாத்தியா விருட்டனேன் அது சின்ன வயது
 கிழாவு : கட்டடத்துதியாத இளம் சிறுமியர்
 கிழாவு : வைப் பறித்தேன் இழுவிவன்ன கண்டாய்க்
 கிழாவு : ஒழுகிமோந்த மழலைப் பருவமடா
 கிழாவு : காடத்தேன் உரலில் கட்டுண்டேன்
 கிழாவு : மேய்த்தேன் மடுவில் குதித்தேன்
 கிழாவு : குதுக உலகத்துக்கு மாயை
 கிழாவு : வொறுத்தவரை அனைத்தும் கர்மாக
 கிழாவு : மாற்றுத் தசெயற்பாடு அறிக.
 கிழாவு : அக்காராதை தவத்தின் தலைமகன்
 கிழாவு : விவன்று விட்ட யோகி -
 கிழாவு : மூழ்குவாள் நான் தேவன் என்பதால்

அவள் சிந்தையில் கலந்திருந்தேன்
தெய்வ நினைவில் தெய்வம் ஆனவள்
அன்னி எடுப்பாள் ஆரத் தழுவுவாள்
நான் வாலிபனல்ல பாலகிருஷ்ணன்
கேலிக்கு உரியவர்கள் கேளிக்கை என்றார்
ஞானியரோ குழந்தை என்று கொஞ்சவார்
காதலியராகி கசிந்து உருகுவார்.

■

தலைவனுய்க் கொண்டுதொண்டராய்த் தொடருவார்
என்னை நினைந்து நினைந்து நானே யாவார்;
முகத்திரண்டு கண்ணும் மூடிகிடக்க
அகத்திருக்கும் கண்ணல் அகிலத்தை அளப்பார்
நீர்வளரும் தாமரை நீரால் நனைவதில்லை
ஞானியரும் உலகிலிருப்பார் உலகில் கலப்பதில்லை
நீரோடு கலந்த பால் தன்நிலை இழக்கும்
நெருப்பிலே சூடுண்டால் நெய்யாகப் பிரியும்
நெய்யான பின்னே நீரில் மிதக்கும்
மாய வலையில் இருக்கும் மானிடரும்
ஞானம் கைவந்தால் ஞாலத்தில் மூழ்கார்
எங்கும் எதிலும் இறைவனைக் காண்பார்
மலை முகட்டில் நின்று நிலம் நோக்கினால்
வானுயர வளர்ந்த நெடிய மரமும்
தரையிலே தாழ்ந்து படர்ந்த கொடியும்
பசுமையாகத் தெரிவதன்றி பேதம் தெரிவதில்லை
ஞானிக்கு அச்சுதனும் அரச்சனானும் ஒன்றே
மனிதனும் மிருகமும் நண்பரும் பகைவரும்
வேருகத் தெரிவதில்லை. விதியைவல்லுவார்
என்னைச் சரணடைந்தால் ஞானம் கைவரும்
உன்னேடு நானிருக்கிறேன் என்னேடு நீயில்லை
தேர் நடத்த வந்த என்னைத் தெரியவில்லை
போர் நடத்த மயங்குகின்றுய் ஏனே?

காண்டபன்

ஞானியோ யோகியோ யாசநிவார் உன்னை?
 மாதவனையாதவன் என்றே நினைக்கின்றேன்
 ஞாலத்தின் பிடி என்னை விடவில்லை
 பந்தங்களை அறுக்கத் தவமிருக்க நேரமில்லை

கண்ணன்

தனித்திருந்து தன்னை வருச்துவது தவமே
 உலகத்துக்கு உதவாமல் ஓடி ஒதுங்கி
 வனத்திருந்து தேவரை வரம் கேட்பது தவமே
 மனத்திலென்னை நினைத்திருப்பதே மாபெரும் தவம்
 சொல்லால் என் பெயரைச் சொல்லிச் சொல்லி
 ஒருமைப் பாட்டுடன் உருகுவது பெருந்தவம்
 சொய்லின் பயனைக் கருதாது நீ
 செய்யும் தொழில் அனைத்தும் தவமே
 போல் முனையில் பகைவரைக் கொல்லுவதும் தவமே
 என்னை நினைந்து நீ ஓரடி எடுத்து வைத்தால்
 ஏழாடி நான் தொடர்ந்து வருவேன்
 கொட்டா உண் குழப்பம் நீரச்சொல்லேவன்
 துறவிவச்சிபார் துவராடை திப்பார்
 துப்பா மணியணிந்து தோற்றிரம் படிப்பார்
 தலங்களை வலம் வருவார் அது ஒரு துறவே!
 பற்றறக் கொய்யும் பணியெல்லாம் துறவே
 வரவு செலவு உபரி இழப்பு
 கூட்டல் கழித்தல் கணக்கில் நில்லாமல்
 தொழில் படுவதும் துறவிவனைக் கொள்க
 வூலகத் தொடு உழன்றுலும் சுழன்றுலும்
 ஓடும் புளியுமாக உலர்வதே துறவு
 பலனைக் கருதாமல் படுகின்ற பாடும்
 பற்றம் சொந்தம் அறுவதும் துறவே
 நூல்லியினும் பெரிய துறவி இல்லை

போகி என்றும் அவணைச் சொல்லுவார்
 விரைந்து சுழலும் சக்கரம் அதி வேத்தால்
 ஒய்ந்து அசைவற்றிருப்பது போலிருக்கும்
 யோகியும் மோனத்திலிருப்பான் தோற்றுமே
 ஞானக்கடலில் முத்துக் குளிப்பான்
 தெய்வம் அவனேஷிருக்கும் தேவனும் அவனேயச்வரன்
 ஆக ஆசையைவன்று பாசத்தைக் கடந்து
 காமத்தை எரித்து குரோத்தை விட்டு
 புலனை அடக்கி புத்தியில் தெளிந்து
 தொழிற்படுக மகனே தொழிற்படுக
 தன்னை வென்று தலைவன் ஆவாய்
 புறப்பார்வையற்று உள் நேரக்கிப் பார்
 உன்னை அறிவாய் என்னையும் உணர்வாய்
 நீயும் நின் நினைவும் நானே யாலைவன்
 முனிவனும் ஆவாய் முக்தனும் ஆவாய்
 வேள்வி என்பதையும் விளக்குகின்றேன்
 மற்றவர்க்கு ஆற்றும் தொண்டு வேள்வி
 உண்ணுவது உடுத்துவது உனக்கென்றில்லாமல்
 எனக்கென்று அர்ப்பணித்தல் வேள்வி
 எத் தொழிலை செய்து ஏதவுக்கை பட்டாலும்
 இறைவன் செயல் என்று இருப்பதும் வேள்வி
 நெருப்பிலே நெய்யிட்ட ஓமத்தீயினும் பெறிது
 ஞானத் தீயில் புடமிட்ட நற்கருமம்
 பாண்டு மகனே என்னை வேண்டுவதும் வேள்வி
 பிறவிப் பிணிக்கு பெரிய மருந்து
 கல்வி ஞானம் கடுந்தவம் இல்லாது
 இறைவனை பிடிக்க எளிதான் வழியுண்டு
 எடுத்துக்காட்ட சில சொல்லுகின் பீற்றன்
 ராமனைத்தொடர்ந்து வளம் போன இலக்குவனும்
 ராமனைத் தொடாந்து மனம் போன பரதனும்
 கொண்டிருந்த அன்பின் பெயறே பக்தி
 வைதேகி கணவன் வருவான் என்று
 வனத்தில் தவமிருந்தான் கிழவி சபari

ஈத்துச் சுவைத்து கனியைக் கொடுத்த
 எச்சில் கலந்த அன்பும் அது வே
 சிந்தை அணுவெல்லாம் சிவனேயாக
 செறுப்பால் உதைத்தது வேடபக்தி
 மூடப்பக்தி சிசுவை சேறு மிதித்தது
 மூட்டு பக்தி பிள்ளையைக் கறிசைமத்தது
 சித்திரத்தில் சிற்பத்தில் சிலையில் பாவனையில்
 தெய்வத்தை வயிப்பது கண்கண்ட பக்தி
 செவிகளின் கடமை திருப்புதழ் கேட்பது
 களிந்த பக்திக்கு நெஞ்சம் உருகும்
 நுகருகின்ற மணத்திலெல்லாம் தெய்வம் கமழும்
 நாக்கு ருசியை மறக்கும் அல்லால்
 நாதன் நாமத்தை உறக்கத்திலும் உள்ளும்
 தொழுகையும் தொண்டும் கைகளின் பொறுப்பு
 தேவன் கோயிலை வலம் வருவதற்கே கால்கள்
 என ஆற்றுகின்ற பக்தி இளைத்ததல்ல
 நிலம் கடந்து நிறம் கடந்து மொழி கடந்து முறைகடந்து
 உருகுகின்ற பக்திக்கு உருகாத தெய்வமில்லை
 தாய்க்கு தன் மகன் அன்பு செய்தாலும்
 தாயன்புக்கு மகன் தவித்து நின்றாலும்
 அன்னையின் உள்ளம் அவனையே சூழலும்
 அன்னையினும் பரிந்து அருளும் தெய்வமடா
 முக்கிக்கு உரியவழி பக்தி என்று உணர்க
 பரவசமாகி நினைத்தவர் என்னைத் தெரித்தவ
 அவர் இருக்கும் இடத்தில் எல்லாம் இருப்பேன்ற
 அவர் தலைவனென்றால் நான் தொண்டாவேன்
 அவர் கவிஞர் என்றால் நான் எழுத்தாவேன்
 அவர் ஆரான் என்றால் நான் சீடாவேன்
 அவர் தகப்பன் என்றால் நான் மகனுவேன்
 அவர் தோழன் என்றால் நான் துணைவுவேன்
 மனித குலத்துக்கு என் பணி யுகத்துக்கு
 முகமாக தொடர்கின்றது இனியும் தொடரும்

சாத்திரம் என்பது நாத்திறம் அல்ல
 முன்னோர் கண்ட அனுபவ முன்னுரை
 பின்னோர் தொடர வகுத்த நல்வழி
 என் வழியன்றி உனக்கென்று தனி வழியில்லை
 கண்ணன் சொன்னேன் காண்பத்தை எட்டா
 உடல் அழியும் நினைவின்றி யோகி ஆகி
 உட் சோதியில் கலந்து நிற்கின்றான் பீஷ்மன்
 அறப் போருக்கு தனைமறந்து நிற்கின்றான் தருமனை
 நன்றிக் கடனுக்கு காரணன் தான் செய்த
 புண்ணியத்தை முன் வைத்து போர் கேட்கின்றான்
 பொறுமையின் எல்லையில் புழங்கியது போதுமடா
 தருமம் அழியும் இடம்தோறும் தலம் தோரும்
 காலக் கணக்கின்றி ஞாலம் காக்க
 வந்தேன் வருகின்றேன் வந்துகொண்டே இருப்பேன்
 விஜயனே அர்ச்சனை வில்லினை எட்டா
 விரம் பெரிதென்று நாண்கள் அதிரட்டும்
 வெற்றி வெற்றி என்றுன் சங்கு முழங்கட்டும்
 அரவக் கொடியோன் படையுடன் மாளட்டும்
 அறத்தின் திருமகனுக்கு மணிமுடி சூட்டுவோம்
 உறுதி சொன்னான் கண்ணன் உணர்வின்
 உச்சத்தில் தனை மறந்து நின்றான் தனஞ்செயன்
 துயரத்தின் எல்லையிலே துடித்திருந்த கிழவன்
 கண்ணிமுந்தவன் ஆயினும் கருத்துடன் கேட்கின்றான்

திருதன்

எழுந்த அலைகள் எழுத்தபடி நின்றதோ
 பாய்ந்த வேங்கை பாய்ச்சலை மறந்ததோ
 களத்தில் படைகள் அணிவகுத்த பின்னே
 காலம் கடப்பதென்ன காரணமோ
 சஞ்சயனே என் சஞ்சலம் தீர வழி என்ன:”

குறிப்பன்றி

அதோச நமக்கில்லை படை பெரிதினும் பெரிது
ஏவுமிடையில் பத்தெண்று, பாண்டவர்க்கு ஏழே”

குறிப்பன்றி

“அதோச நமக்கில்லை என்பது மறந்தனே
அவர்கள் அருளினும் நமது ஆற்றல் வலிதோ”

குறிப்பன்றி

பாண்டவர்க்க மன்னவனே என்தலைவர்
அருள்ளிருந்தும் போரை அனுமதித்தது என்னே”

குறிப்பன்றி

குறிப்பன்றி பெருமான் தூது வந்தான்
குறிப்பன்றி மக்களுக்கு பங்குதர மறுத்தனர்
குறிப்பன்றி ஜாந்து வீடும் இல்லை என்றனர்
குறிப்பன்றி வீடு தரும் பெருமகனை அழிக்க
குறிப்பன்றி பறித்து சதி புரிந்தார். அறியாமை!
குறிப்பன்றி நானும் கட்டுண்டேன் வழியில்லை
குறிப்பன்றி விண்ணனவு வளர்ந்து காட்டினான்
குறிப்பன்றி ஒளி பெற்றன, கண்ணனைக் கண்டேன்
குறிப்பன்றி, நாரணனை கண்குளிரக் கண்டேன்
குறிப்பன்றி வரம்என்ன வேண்டும் எனக் கேட்டான்
குறிப்பன்றி ஆயுரும் நெடிய புகழும்

நீல் புவியும் மக்களையும் காக்க வேண்டிலேன்
ஏரம் பொருளே உன்னைப்பார்த்த கண்களால்
பாவம் நிறைந்த இந்த உலகை
பார்த்துக் கொண்டிருக்க மனம் ஒப்பவில்லை
கொடுத்த கண்களை பறித்துக் கொள் என்றேன்
கும்பிட்டேன் குருடானேன் நீ எனக்குக் கோலானுய்
நான் பெற்ற பிள்ளைகள் என் சொல்லை முறித்தனர்
நல்லதம்பி விதுரன் வில்லை முறித்தான்
விதியும் நம்மைச் சிரித்து நடைபோடுகின்றது

என்று உருகிய வேந்நனை ஆற்றினுன் சுஞ்சயன்
தெரிந்தும் தெரியாத மனத்தோடு விஜூயன்
கண்ணன் கருணைக்கு முன் கட்டுண்டு நின்றுன்
வீரம் உறங்கிற சீரு வில்லும் வெற்றிரும்பு ஆனதோ
இடதுகை வீரனுக்கு இரங்கினுன் இறைமகன்

கண்ணன்

சொல்லுகின்றேன் சுக துக்கம் புறத்திருந்து வருவன்
ஆன்மாவைத் தொடுவதில்லை உறுத்துவது மனத்தளவே
குளிரும் வெப்பமும் பூதப் பொருள் தருவன
தாக்குவது உடலனவே ஆன்மாவுக்குச் சேதமில்லை
திரிகின்ற புலன்களை அடங்க வைத்து
தியானத்துக்கு வருவாய் தெளிவு பெறுவாய்
எது பிழையாயினும் மன்னிப்புண்டு
மனதறிந்த தவறுக்கு மாற்றமில்லை
தானதருமம் அதர்மத்துக்கு திரையுமல்ல
புகழுக்காக கொடுப்பது அறமுமல்ல
ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தை வென்று
மன மடங்குவதே மாபெரும் யோகமாகும்
பக்தியில் சிறந்து ஞானத்தில் தெளிந்து

குமாத்தில் நிற்பது நல்ல யோகம்
 தியாகத்திலும் பெரியதவம் வேறில் லை வேள்வியில்லை
 தான்னாம்பிக்கையற்று சாவது மூடத்தனம்
 தான்னால்துக்காக பிறரைக் கொல்வது மிருங்கத்தனம்
 தாங்காப்பில் கலகத்தில் கொலைபுரிதல் மன்னிக்கத்தகும்
 நான் குறித்து இடம்குறித்து களத்தில் நின்று
 தான்னிலும் வலியவரை தனக்கு நிகரானவரை
 கொல்லுவது கொலையல்ல வீரமென்று சொல்லுவார்
 புகாருக்கு உரியது கடமைக்கு உரியது
 ஓந்தரம் தடுப்பதில்லை சர்த்திரம் மறுப்பதில்லை
 இங்கணம் வகுப்பது இலக்கியம் படைப்பது
 சிந்த முகத்தோடு செந்தூரத் திலகமிட்டு
 சௌன்று வருக வென்று வருக என்றே
 வாழ்த்தி அனுப்புவான் வாழ்க்கைத் துணைவி
 நிழமயை அழிக்கச் சொல்லி நல்லோர் வாழ்த்துவரி
 நலத்துக்கு ஆன போர் தியாக வேள்வி
 நேவருக்கு உரிய ஒமத்தினும் பெரியது
 அறப்போர் அறப்போர் வாய்த்தது உனக்கை
 முடிவு தெரியும் முடிக்கவும் தெரியும்
 ஸுன்று குணத்துக்கு உரியவரும் இருக்கின்றார்
 முதற்குணத்து பீஷ்மணை தருமணை வணங்கிக்கொள்
 ஆற்றல் மிக்க ஆசார்ய துரோணர்
 அண்டுக்கு இனிய நின்மகன் என்மருகன் அபிமன்யு
 கொடுத்து கொடுத்து கரம்சிவந்த கர்ணன்
 ஆண்மைக்கு வலிய அர்ச்சனன் நீயுார்
 இரண்டாம் குணத்தவர் இருக்கின்றீர் புகழுக்கென்றே
 குளியோதன துச்சாதன பீமர்கள்
 போர் போரென்ற வெறியென்றே அறிவார்
 ஸுன்றும் குணத்தவர் முடிவுக்கு வந்தவர்
 நடுப்பதற்கில்லை தருமம் பிழைக்க வேண்டும்
 குமாத்தின் விதி நடத்தும் வழி இதுவே
 கூக்கழும் தயக்கழும் இனி உனக்கு வேண்டாம்

தியானத்தில் நின்று என்னைப் பார்தெரிவேன்
 முனிவருக்கும் தேவருக்கும் மூலம் நானே
 திரண்ட பொருள் அனைத்தும் கண்ணன்
 தெரிகின்ற தோற்றமெல்லாம் கண்ணன்
 சிறந்ததில் சிறந்ததும் நானே ஆவேன்
 தெய்வங்களில் சங்கரன் தேவிகளில் பராசக்தி
 தேவர்களில் இந்திரன் முனிவர்களில் நாரதன்
 வேதங்களில் சாமம் நாதங்களில் பிரணவம்
 மன்னர்களில் ஜனகன் மந்திரியில் விதுரன்
 செல்வர்களில் குபேரன் வள்ளல்களில் கர்ணன்
 வீரர்களில் விஜயன் வில்லிலே காண்மை
 சத்தியத்தில் அரிச்சந்திரன் சாத்திரத்தில் சகதேவன்
 சேவயில் அனுமான் சேஞ்சைதிகளில் கந்தன்
 கவியினிலே வால்மீகி புவியினிலே தமிழ்நிலம்
 மலைகளிலே இமயம் நதிகளிலே கங்கை
 தலங்களிலே திருமலை தளங்களிலே வில்வம்
 மரங்களிலே அரசு மலர்களிலே மல்லிகை
 காலங்களில் இளவேனில் மாதங்களில் மார்கழி
 ஏழைகளில் குசேலன் எஜமானரில் துரியோதனன்
 துயரினிலே குந்தி சூழ்சியிலே சகுனி
 மருந்தினிலே துளசி மந்திரத்தில் நாராயணை
 என்று தனக்கிணிய அப்சங்களைச் சொன்னான்.

காண்மை

‘‘பெரியவனே மாயவனே பேருலகைப் படைத்துவிட
 பெருமைக்குரிய அனைத்தும் நீ என்ற பின்னே
 துயருக்கு என் அன்னையைச் சொன்னதென்று’’

கால்பாலை

“உறுப்பு வியைப் பரிசாக நீ கொண்டு வந்தாய்
 தானால் சம்மடப்பட்டது. தாயும் சஞ்சலப்பட்டாள்
 தியாத்தில் என்னை அழைத்தாள் தேற்றி னென்
 “உறுப்பு வியைக்கு முந்தானை விரிக்கும் தலைவி
 தியாத்தில் குப் பிள்ளை பெற்றெடுப்பாள்
 உறுப்பாலர் குலத்துப் பரம்பரைப் பழக்கம்
 தியாத்தில் வின்தனையர் ஜெவருக்கும் அவள் பொதுவே”
 தியாத்தில் இசைந்தாள். எது வேண்டும் கேள் என்றேன்.
 “திரிம் பிதகைத் தெப்பத்திலிருக்க வேண்டும்
 தியாத்தில் வோடிருக்க துக்கம் வேண்டும்
 அதாக” என்றார். அவள் துயரின் தொடர்க்கைத்
 தியாத்தில் போராக மூண்டு நிற்கின்றதடா”

கால்பாலை

“ஶாரங்கனே நான் வென்ற சங்கரனே
 தாங்களிலே வில்வத்துக்கு என்ன தனி சிறப்போ?”

கால்பாலை

“ஶங்கர் ஆலகாலம் உண்டான்
 அது நாகங்களே சங்கராபரணங்கள்
 அதிருக்க முறிப்பு சிவத்துக்கு அர்ச்சனை
 அம்பாளேன வில்வம் அதனால் உயர்ந்ததடா”

காண்மைபன்

“மகத்துவமே மருத்துவத்துக்கு தன்வந்திரி
நீ என்றால் துளசி மத்தானது எப்படியோ?”

கண்ணன்

“என்னைத் துதிப்பவர் தன்வினைக்குத் தவமிருப்பார்
அவர் வினை அறுக்கும் போது அவர் நோயும் ஏற்பேன்”
அடியவர் பினிகளை அனுபவிக்கும் பொறுப்பெனக்கே
திருத்தழாய் மாலையாகி மருந்தாகின்றத்டா
உண்ணுவது கண்ணன் உணவும் கண்ணன்
என்பதை உணர்த்தவே அன்று கோகுலத்தில்
வெண்ணெய் உண்ட வாயால் நானும்
மண்ணை உண்டு காட்டினேன் என் வயிற்றில்
அன்னை யசோதை அண்டங்களைக் கண்டான்”

காண்மைபன்

“அனைத்தும் உன்னுள் ஒடுக்கம் என்றால்
புண்ணியனே இந்தப் புண்ணுகும் போரெதற்கொ
மண்ணோ வந்தோம் மனதாளவில்லை.
உன்மத்தம் ஆகுதய்யா உண்மை என்னவோ?”

கண்ணன்

“அன்பனே நீ அறிந்தது கொஞ்சம்
அறிய வேண்டியது மிக அதிகம்
ஆதலின் அகழும் புறழும் தூய்மையாகி
நினைவும் உணர்வும் சொல்லும் செயலும்
எனக்கே ஆக்கி தியானத்தில் ஆழ்ந்துபார்”.
என்றே காண்கெபனுக்கு அருளினுன் கண்ணன்

காண்மூடன்

“கண்ணப் பெருமானே மணிவண்ணப் பெருமாலே
ஒன்றுய் பலவாய் உருவாய் திருவாய்
எனையானும் தெய்வமே இறைவனே திருமாலே
போதனையில் ஒருகணம் புத்தி தெளிகின்றேன்
மறுகணம் மயக்கத்தில் ஆழ்கின்றேன் மன்னிக்க.
தோழுமூம் துணைவனும் தொண்டனும் தலைவனும்
குருவும் உறவும் ஆன என் கோவிந்தா
அறுவினும் அனுவாகி அண்ட போண்டமாகும்
நினதரிய பெரிதினும் பெரிதான திருஷ்ணவ
தெரியக் காட்டி என்னைத் தெளிகிப்பாயே.”
என்று கண்ணன் கழலடியைப் பற்றினுன்

ஊனக் கண்கொண்டு ஒளி வடிவைக்காண
இயலாதென்று கண்ணன் ஞானக்கண் கொடுத்தான்
பரம்பொருளும் பெரும்பொருள் ஆனது.

எழுத்தில் எழுதரிய பேரூருவை எழுதவோ
மனத்தில் வரித்தபடி வழுத்துகின்றேன்

தூறு நூறு சூரியர்கள் ஒன்றாகி
நின்றெழுந்த ஒளிப்பிழம்பு திருமுகம் ஆக
ஞாயிறும் திங்களும் திருவிழி மலர்களாக
விண்ணாக்கு மேலெல்லை கரிய முடியானது
திரண்டெழுந்த தோளிரண்டும் இமயமோ விந்தியமோ.

கண்களிரண்டில் சுரந்து வந்த
கருளை வெள்ளப் பங்கையோ காவிரியோ
அந்திச் செவ்வானம் பவள வாயிதழ்களோ
உள் வாங்கி உயிர்த்துவிட்ட சிறுமுச்சு
தென்றலென்றால் நெடுமுச்சு பெரும்புயலோ
நீலக்கடல் பரப்பு நெடுமாலின் திருமார்பே
அண்டபேர் அண்டங்கள் அடிவயிழோ
வான் சுமக்கும் தூண்களே வலிய கால்கள்
நெடுங்கரங்கள் நீள்புவி அளக்கும் கோல்கள்
வில்லென்று வேலென்று வாளென்று சொல்லுகின்ற
படைவரிசை இறைவன் திருவிரல் அணிகளோ
இந்திர ருத்திர கிம்புரு நாரத

வார்த்தையன் யமன் வாயு உள்ளிட்ட
 நேவல்கள் திருமாலின் அலங்காரப் பொருளாயினர்
 கூறிகள் திருத்துழாய் மாலையில் இடம் பெற்றுர்
 அனந்தனும் வாசுகியும் அளப்பரிய பெருமாளின்
 மணிமார்பில் புரஞும் தாவடங்கள் ஆயினே
 வாளந்தரு ஒளிச்சுடர்கள் வைரமணி மாலையாக
 ஆயிரம் ஆயிரம் தாமரைகளைக் கொண்டு
 நேவனின் திருப்பாத கமலங்கள் ஆனதேர்
 பிரஸயத்தின் பேரிழைச்சல் வெறிச்சிரிப்பாக
 இடி முழுக்கம் கடுங்குரல் ஆனது
 பிரஸவத்தின் நாதம் ஓங்காரம் ஆக
 யாழும் குழலும் அடித் மொழியானது
 வனர்ந்தது திருமேனி வளர வளர
 உயர்ந்தது ஒளிப்பிழும்பு உயர உயர
 அடியும் முடியும் அறிய முடியுமோ
 ஹரி ஹரி என்றது கடலின் ஒசை
 ஓம் ஓம் என்றன உலகத்துக் குரல்கள்
 காற்றும் பாடிற்று வானும் எத்ரொலித்தது
 கண்ணு கண்ணு என்பதற்கு மேலொன்றில்லை
 காண்பதற்கு இனிவேறு காட்சியில்லை
 கேட்பதற்கு இனிவேறு பெயரில்லை
 கருணைக்கு இனி வேறு தெய்வமில்லை
 விழுயன் மெய்மறந்தான் விழிகளும் பேசிற்று

காண்மூபன்

கண்ணைக் கண்டேனி காலத்தை வென்றேன்
 அண்ணலைக் கண்டேன் அனைத்தும் ஆனேன்
 மரயவனைக் கண்டேன் மாயையைக் கடந்தேன்
 பரம் பொருளைக்கண்டேன் பரத்தில் கலந்தேன்
 திருவருளே பெருங்கருணைக்கடலே நாரணை
 இனியானென்று இல்லை நினது நிழலானேன்
 என் விதியும் வேதமும் நீயன்றி வேறில்லை.
 பிறவிக்குப் பெரும்பயன் நின்பெரிய திருமீனியை
 கண்டதற்கு மேலாக சொர்க்கம் ஒன்றுண்டோ
 சுகதுக்க மரணம் இனி எனைத் தீண்டுபோ
 ட சோதியிற் கலந்தேன் ஓம் ஓம் நாரணை
 போதும் இந்த பெரிய திருக்கோலம்
 உலகத்து உயிரனைத்தும் நடுங்கக் காணுகிறேன்
 போர்ப்படைகள் உன்னுள் ஒடுங்க காணுகிறேன்
 “கண்ணே கார்வண்ணே கமலக் கண்ணை
 மனித வடிவத்துக்கு மாலே வருக
 சங்கு சக்கரம் தரித்த தாமோதரா
 கோவிந்த கோபால அச்சுதனை வருத”*

வேண்டினுன் விழுந்தான் எழுந்தான் வணங்கினுன்
 பரம் பொருளும் பார்த்தசாரதி ஆனேன்
 பாஞ்ச சன்யம் பஞ்சவருக்காக முழங்கிற்று
 விஜூயன் வில்லேந்தினுன் வீரர் ஆரவாரித்தனர்

நூறும் கொடி அசைந்தது, ஆனே பிறந்தது
 சூர விடந்த வாட்கள் ஒளி வீச்சில் மின்னின
 ராணுகள் அதிர்ந்தன, நாரணே நகைத்தான்
 போறுக்கும் புகழுக்கும் சரங்கள் மழை பொழிந்தன
 பூட்டிகள் மார்காட்டி வாருக்குத் தோள் கொடுத்து
 போர் மகளை பொங்கும் ரத்தத்தால் முழுக்காட்டி
 பார் மகளின் வயிற்றுக்கு தன்னுடலை இரைகொடுத்து
 புது மகளின் எட்டுக்குத் தங்கள் பெயர் கொடுத்து
 வருவின்ற வீர மறவர்க்கு இடம் கொடுக்க
 சோங்கத்தின் திருக்கதவம் திறக்கப்பட்டது
 நூறும் கோடுத்திரம் குரு சேஷத்திரமாகத் தழல்பட்டது

நான்மைபன்

நாரணே நான் வணங்கும் ஞானகாரணேனே
 ஐயம் தெளிந்தது அச்சம் தீர்ந்தது
 பாசம் விலகிற்று மனபாரம் தீர்ந்தது.
 மோகம் தீர்ந்தது யோகம் வளர்ந்தது
 வீரம் வீரம் என்றே நாடி அதிர்கிறது.
 வெற்றி வெற்றி என்றே மூச்சு அயிர்க்கின்றது
 சாரதியே என் ரதத்தை விரைந்து நடத்து.
 இந்தப் பாரின் அதத்தை நான் நடத்துகின்றேன்

அவன் வில்லிலே பிறந்த நாதம் வீரம் பாடிற்று
 சங்கிலே எழுந்தது மத்திர முழுக்கம்

நமோ நாராயணை, நமோ நாராயணை
 சஞ்சயனும் கிழவெந்தனுக்குச் சொன்னுன்
 வேத வியாசன் முடி போட்டுச் சொல்ல
 பிரணவப் பிள்ளையும் இமயத்தில் எழுதினுன்
 பக்திச் செல்வம் இது பகவத் கீதை
 வணக்கத்துக்கு உரியது. வணங்குதும் யாமே
 வாழ்வுக்கு உரியது போற்றுதும் போற்றுதும்
 கண்ணன் திருவடிக்கே எண்ணம் சொல் செயல்
 என்னையும் காணிக்கை ஆக்கினேன் வாழ் க.

பிழை திருத்தம்

<u>கால்கம்</u>	<u>வரி</u>	<u>தவறு</u>	<u>சரியான து</u>
6	3	புத்தக	புத்தக்
	25	சத்தியத்	சத்தியச்
7	5	குளம்படிக்கு	குளம்படிக்குக்
8	25	ராஜபோகம்	ராஜபோகம்
9	6	களைத்து	களைந்து
	11	வில்லெலடுக்க	வில்லெலடுக்கச்
14	13	சக்தியும்	சக்தியும்
16	6	வணிகராவார்	வணிகரவர்
17	22	கணவர்	கணவன்
18		காண்மூபன்	காண்மூபன்
	7	எனக்கு	எனக்குத்
19	4	மறைத்தும்	மறைத்து
	14	கட்டத்தேரியாத	கட்டத்தெரியாத
20	10	ழுடிகிடக்க	ழுடிக்கிடக்க
22	6	அவனேயர்வான்	அவனேயாவான்
	27	இறைவனை	இறைவனைப்
	30	தொடாந்து	தொடர்ந்து
	31	பெயரே	பெயரே
23	4	செறுப்பால்	செருப்பால்
	19	மகன்	மகன்
	24	தெரிந்தவ	தெரிந்தவர்
	25	இருப்பேன்ற	இருப்பேன்
	30	துணைவனுவேன்	துணைவனுவேன்
24	12	தோரும்	தோறும்
	19	சூட்டுவோம்	சூட்டுவோம்
	25	பாய்ச்சலை மறந்ததோ	பாதியில் நின்றதோ
25	8	மக்களுக்கு	மக்களுக்குப்
26	10	வேந்தனை	வேந்தனை
29	5	இனையவனுக்குப்	இனையவனுக்குப்
31	7	கண்ணப்	கண்ண
		பெருமானே	பெருமானே
	12	தொண்டனும்	தொண்டனும்
	14	போண்டமாகும்	பேரண்டமாகும்
32	6	நாறு	நாறு
	12	கருணை	கருணை
	16	நீலக் கடல்	நீலக் கடற்
33	22	கருணை	கருணை
35	1	ஆணை	ஆணை
	3	நாண்கன்	நாண்கன்
	10	திருக்கதவும்	திருக்கதவம்
	21	மத்திர	மந்திர
36	1	நாராயணை	நாராயணை